

Verhottuja maailmoja

Punastuin lapsena herkästi. Se oli kaikkea muuta kuin mukavaa. Sisäisestä maailmasta tuntui paljastuvan toisille jotain, minkä olisi halunnut pitää verhotuna. Koska en osannut selittää omaa reaktiota itsellenikään, jäljelle jäi vain tunnemöykky, johon liittyi halu paeta toisten silmistä. Ja tilanteesta kokonaan.

Tämä tuli mieleen, kun iltalukemista etsiessä mukaan tarttui ihmisen anatomian selitysteos, josta aukeni varsinainen salaisuuksien kammio.

En kuitenkaan alkanut tutkia verenkiertoa, punastuminenhan ei teinivuosien jälkeen enää ollut iso teema. Tutkin sen sijaan kuvia selkärangasta ja niskasta. Työni takia ne puolestaan ovat nykyään jatkuvassa syynissä.

Anatomiatutkimukseni ei ollut ensimmäinen kerta; olen käynyt fysioterapiassa vuosien varrella useammankin hoitojakson. Lähde oli kuitenkin yksityiskohtaisempi kuin aikaisemmat. Ja miten kiehtovaa: pään ja ylävartalon välissä kimppu lihaksia, jänteitä ja kalvoja, pitkälle rustoihin, lastoihin ja luihin ulottuvat lonkerot! Kuin aarniometsä juurineen. Ei ihme, jos ammatti-ihmiseläkin vaikeuksia tuossa viidakossa osua siihen oikeaan pieneen kohtaan.

Mutta kipujen ja liikeratojen, kivettyneiden lihasten ja kalvojen välisiä syy-seuraussuhteita on, sillä helpotus koittaa, kun sellaisia löytyy. Ei taidetta, pahuutta tai salaliittoteorioita, vaan aistein havaittavia, tuntein tunnistettavia rakenteita ja toimintaperiaatteita.

Olen vähitellen yhtä kaikki kehityksessä omaksi tukirankaekspertikseni. Vaikka ärsyttävän kärsivällinen pitää kyllä olla, niin etsinnässä kuin myös opiskelussa, tilanteen pienikin paraneminen kumasti riittää kannustimeksi jatkaa harjoitusta.

Hankittu tieto ja tietoisuus ovat auttaneet avuttomuuden ja kivun myötä väliin raivonkin tunteiden hillitsemisessä. Käsittämättömän tunnemöykyn rinnalle on tullut rauhallisuutta ja keinoja ohjailta tilannetta. Erityisesti: puuttua peliin aikaisemmin. Jo silloin, kun oireet ovat pieniä tai niitä ei vielä ole. Tämän myötä kehoa kohtaan ovat kasvaneet jopa sellaisetkin kuin uteliaisuus, kunioitusihmettely ja ilo.

Auttaako sama tiedon ja tiedostamisen periaate laajemminkin? Muihinkin verhottuihin maailmoihin? Niiden teknologioihin, vieraisiin ihmisiin ja mielipiteisiin, joista ilmenee ulkokuori mutta yhtään ei tiedä, mitä sen alla tapahtuu. Mitä seuraavaksi on tulossa.

Haluan uskoa niin. Että parhaiten näkee nenä kiinni kirjassa tai korva toisen ihmisen sanoissa. Kommunikoimalla, ei vaikenemalla. Väliin myös silmät kiinni ja hiljaisuudessa tunnustelemalla, aistimalla ja katsomalla. Kun peräänantamaton ja samaan aikaan mahdollisimman myötämielinen asenne pitää.

Parempaakaan vaihtoehtoa en löydä.

Satu Taskinen